

WPROLETT

SUPLEMENT IL·LUSTRAT D' «EN PATUFET»

El music llenyater

Peret, amb molta afició,
tothora toca el trombó.

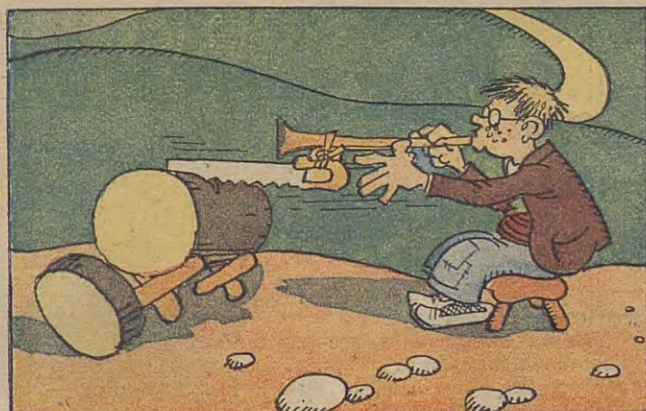
Son pare n'està fregit
de veure'l engandulit.

Té una idea que espattera
en veure els troncs i la serra.

Decidit a treballar,
la serra al trombó lligà.

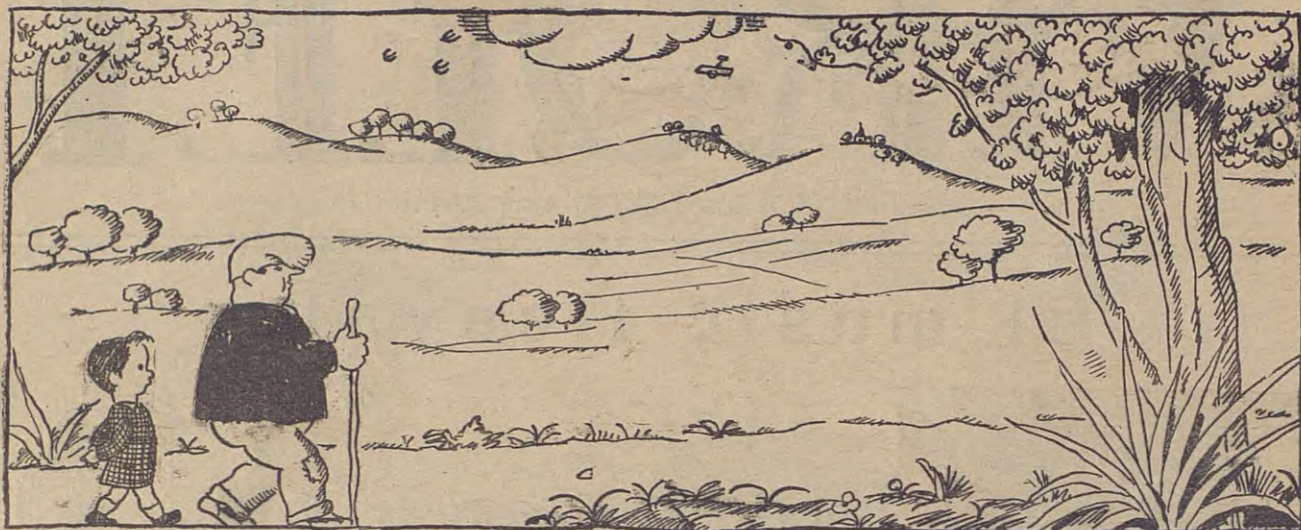
Seguint sa afició sonora,
fa dues feines alhora.

I son pare està content
de veure'l tan diligent.

motero

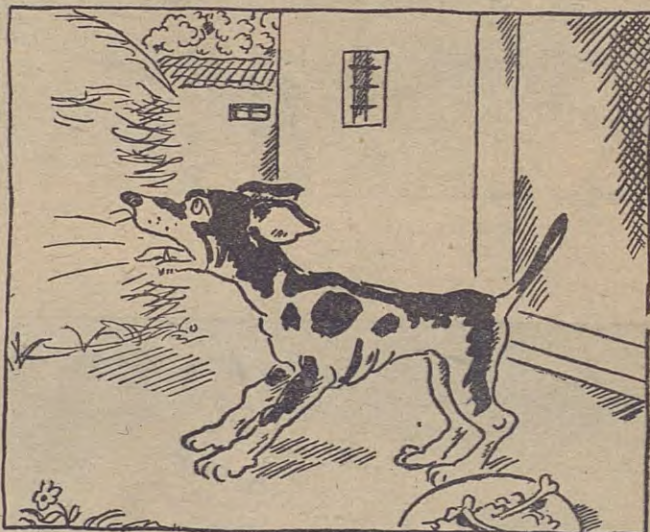
L'esglai d'en Cisquet

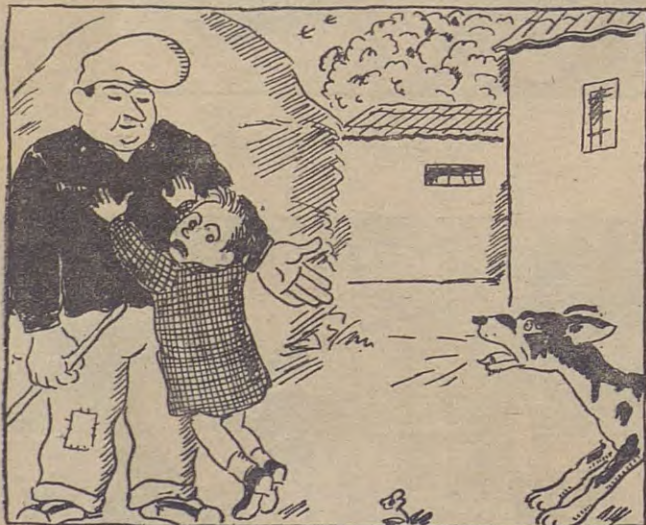
En Cisquet i l'oncle Pallarofa se'n van a passejar pels afores de Vilatorrada del Camí.

Quan ja eren força lluny del poble, veient la masia del Fesolar, l'oncle Pallarofa va dir-se: Ens arribarem al Fesolar a veure que fan a cà la tia Filomena.

A la porta del Fesolar, en lloc de timbre, hi tenien un gos que lladrava com un desesperat per avisar quan hi havia forasters.

En Cisquet, en sentir els lladrucs del gos, s'arrapà fort al seu oncle, cridant:

—Em mossegarà! Em mossegarà...!

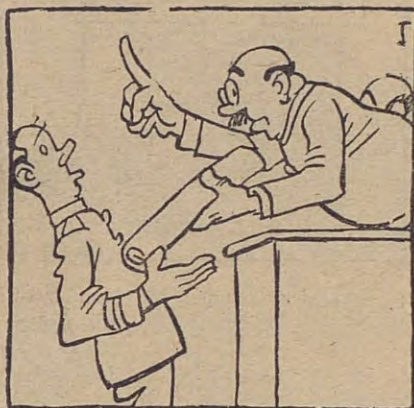

Es va esverar tant, que per fer-li passar l'esglai li donaren aiguardent d'herbes. L'oncle Pallarofa, mig picat per l'esporguiment del seu nebot, li va dir: —No t'havies d'esverar tant. ¿Que no saps aquell adagi que diu «Gos que lladra no mossega»? —Sí senyor—va contestar en Cisquet—. Però tenia por que el gos no el sapigués.

En la boira

Dibuixos d'en CORNET

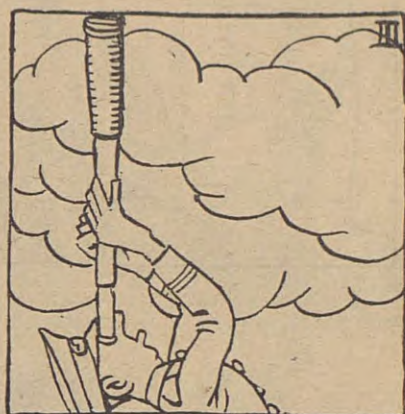
Per en GUILLEM D'OLORO

Al capità Botavara, quan li van donar el títol ja li van dir que pel seu ofici calia molt ull.

Però de què serveixen els ulls si el vaixell va a les palpentes en mig de la boira!

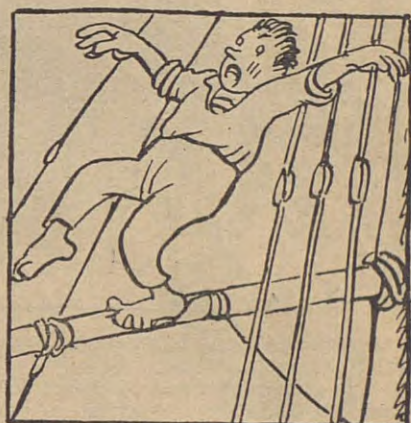
Fa tres dies que el capità no ha pogut prendre l'altura del sol ni observar cap estrella.

I és clar, sense observacions, hom no pot saber on és la nau, i la carta de navegar no serveix de res.

El capità s'està a coberta, amb el sextant a punt, esperant que els núvols es descluguin.

Mentrestant, un grumet fa equilibris amunt i avall de l'arboradura...

fins que cau, per sort, de peu dret, però, per pega, sobre un peu del capità Botavara.

El qual veu les estrelles de seguida i pot prendre una observació.

—Ja m'ho deien que calia ull, però no sabia que volien dir de poll!

L'opinió dels altres

En Nofre esguarda satisfet el cartell que ha posat a la seva botigueta.

—¿Què li sembla, Don Jacob, aquest cartell?

—Què us diré! Ja està bé, ja, però hi sobra la paraula «aquí». Ja és de suposar que no serà a un altre lloc.

—Tanmateix tenia raó Don Jacob; queda molt millor així.

—¿Què me'n diu, la Roseta, d'aquest cartell?

—Ja és *maco*, ja, però... ¿sabeu què trobo? Que hi sobra això que hi diu «Es ven». Ja es suposa que no el regaleu, home...

—Veritablement m'agrada més així; ha estat atinada la senyora Roseta.

—Eh, senyor Prim, ¿què me'n diu d'aquest cartell?

—Home, em fa gràcia això que hi diu «fresc». Suposo que no el vendreu passat, oi?

—El trobo molt curt així... però... quan ho ha dit el senyor Prim...

—Sembla que voleu fer riure a la gent, Nofre! Amb aquesta fortor de peix que se sent d'una hora lluny, encara poseu un cartell dient «peix»? Creieu-me que no cal!

—¿Sabeu què em sembla, Nofre?

—¿Què et sembla, Ramon?

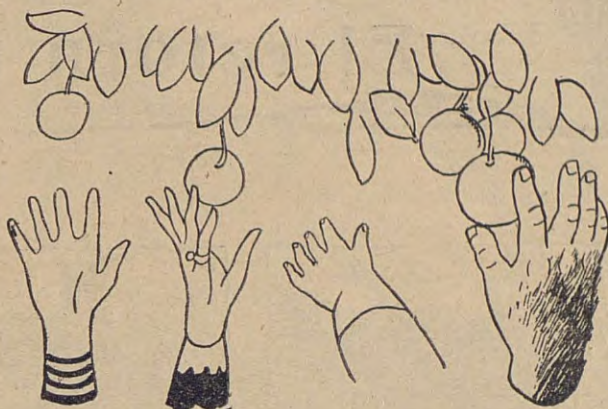
—Que hi tindríeu que posar algun cartell a la vostra botiga; queda molt desanimat així.

—.....!!!

Un acudit afortunat

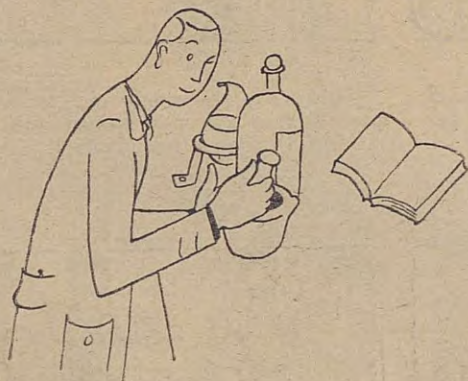

L'apotecari de Vilasana estava desesperat. Ja feia temps que el negoci li

anava malament, i per acabar-ho d'adobar, un desaprensiu li robava les pomes de l'hort.

L'home no pecava en ningú, perquè la gent de Vilasana tenen fama d'honrats.

Però el lladregot abusà tant i tant del pobre farmacèutic, que aquest hagué de decidir-se a fer un escarment,

i va regar el seu fruiterar amb un compost que tenia la propietat de donar mal de ventre.

A l'endemà l'apotecari encara dormia, quan uns trucs a la porta de casa

seva el feren llevar ràpidament. Era el cac que es retorcia de mal de ventre. L'apotecari li vengué un reactiu a preu de lladre, i l'home se'n tornà tot satisfet.

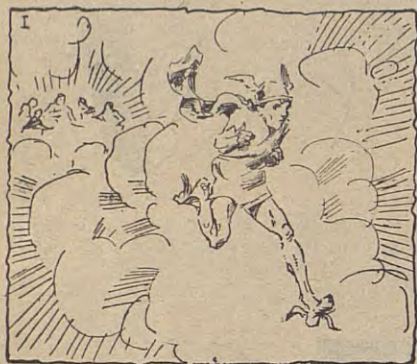
Però l'apotecari s'equivocava en pensar que el cac era únic. El poble de Vilasana en pes tenia mal de ventre. La veu de les cures que feia l'elixir de

l'apotecari corregué ràpidament, i no passava dia que no en despatxés més d'un centenar d'ampolles. L'apotecari es féu milionari, i és clar, ara tothom

el respecta i el poble de Vilasana li fa un homenatge en commemoració del descobriment de l'elixir meravellós que els lliurà del mal de ventre.

El retorn d'Ulisses

I
Feia nou anys que Ulisses era a l'illa de Calipso quan els déus decidiren deslliurar-lo. Fou tramès Mercuri...

II
amb l'encàrrec de dir a la deessa que el deixés marxar. Calipso es resistia, però es veié obligada a obehir.

III
Ulisses s'estava sempre en un bosquet, de cara a la mar, mirant enllà... Calipso li dugué una aixà i li digué

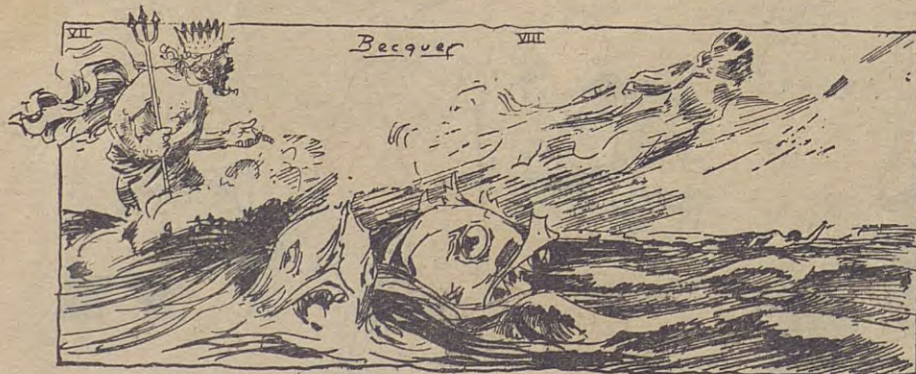
IV
que ja podia tallar arbres i fer-se un raig per navegar. L'enyorat mariner no s'ho féu dir dos cops.

V
En pocs dies de treballar tingué construïda la seva fràgil embarcació. Calipso la proveí...

VI
de menjar i beure, li donà una vela i féu bufar un vent favorable. Dinou dies navegà cap a Llevant, fins que arribà a veure

VII
les muntanyes de l'illa Feàcia, la dels nauxers valents. Però Neptú, el déu de la mar, que era enemic seu, el veié llavors i...

VIII
desfermà una tempesta que li destruí el raig. Per protegir Ulisses, sortí de la mar la deessa Ino, que li donà una cintura màgica, amb la qual surà moltes hores...

IX
fins que els corrents el dugueren a terra. Entrà nedant a l'embocadura d'un riu, i afadigat, s'adormí a la ribera, sota un arbust espès.

Els dos paquets

EN Peret pujà al tren amb el seu paquet lligat amb cordills i s'assegué vora la finestra tot pensatiu i preocupat.

No n'hi havia per menys. Acabava d'assistir, en el poble, a l'enterrament del seu oncle. El seu oncle havia estat sempre molt bo per ell i li anava pagant la carrera de metge. I de sobte la mort acabava d'arrabassar-lo, revelant al mateix temps que aquell home que tothom creia ric, no tenia ni un clau i vivia endeutat fins al capdamunt.

De manera que acabada la liquidació que fou rapidíssima, només li quedà per herència a en Peret una manta

DE COLLABORACIO

BEN DIT I MAL ENTES

—Carat, noi; ¿on vas?
—A Matagalls.
—¿A matar galls? Doncs mira, a casa, la minyona en un moment els té morts, sense anar com vas tu.

de viatge que constituïa el paquet que ara se'n duia cap a ciutat, preocupat per veure com s'ho faria per mantenir-se i acabar la carrera.

Mentre estava amb aquests pensaments tristos, pujà a l'estació següent un individu vestit amb gabardina i gorra, que duia a la mà un paquet molt semblant al d'en Peret. El nou vingut saludà i s'assegué a una altra finestra.

Arribaren a Barcelona i cadascun d'ells es disposà a agafar el paquet respectiu. Llavors es produí una mica de confusió.

—Es aquest el meu—digué el desconegut, assenyalant-ne un—. Aquest que té tres lligades.

—Sí, té raó—féu en Peret—. Moltes gràcies.

—Servidor de vostè. Pau Pitafi, carrer de Llàstics, 134.

—Gràcies. Pere Perera, carrer Més Baix, 348.

—Així digui que som veïns.

—Es veu que sí. Passi-ho bé, senyor Pitafi.

—Passi-ho bé, senyor Perera.

I els dos homes es separaren en sortir de l'estació.

—¿Vol que li porti?—féu una veu suplicant al darrera d'en Peret.

Aquest es girà i veié un xicot llarg i magre amb cara de gana.

—Sí, noi, té, porta-m'ho, però no et cansis, que no et convé.

—Sí, ja m'ho diu el metge. I amb aquesta tos que tinc... Diu que hauria d'anar a fora. Ves com puc fer-m'ho...

—Almenys procura tapar-te bé. Té, mira, ja som a casa. ¿Saps què pots fer? Queda't el paquet, que hi ha una manta i et farà més servei que a mi.

I donant-li a més dues pessetes, en Peret se'n pujà escales amunt.

Al cap d'uns moments trucaren a la porta. En Peret obrí. Era l'individu de la gabardina.

—Dispensi, senyor Perera, ens hem equivocat de paquet. Venia a canviar-lo.

—Ha fet tard, senyor Pitafi. L'acabo de donar a un xicot tísic. Com que al meu hi havia una manta...

—Donat! Ai bona nina! Aquí la té la seva manta, però doni'm el meu paquet de seguida si no vol...

—No puc, home, ja li he dit que l'he donat. ¿Quina culpa hi tinc jo?

En Pitafi es posà fora de sí.

—Mentider, lladre! Ja t'arreglaré jo! Tu vols quedar-te les joies, eh?

I traient-se un revòlver obligà a en Peret a deixar-se lligar i tapar la boca. Després es posà a regirar tots els calaixos i armaris del piset. Veient que no trobava res, exclamà:

—Ara vaig a veure si trobo aquest xicot que dius. ¿On era? ¿A l'Estació? Molt bé, però si no recobro el paquet, tornaré i et faré cantar per força.

I se'n anà com un desesperat.

Al cap d'un moment arribà al piset el xicot tísic amb el paquet.

—Aquí té la seva manta...—començà, però en veure en Peret lligat s'interrompé per auxiliar-lo. Després explicà:

—A casa m'he trobat que els de les

Conferències n'havien dut una, i he pensat venir a tornar-li la seva.

En Peret li explicà llavors el que acabava de passar-li. Estava tan afectat, que ni tan sols encertava a moure's. El xicot decidí anar a cercar ajuda.

Així que el xicot hagué sortit, en-

DE COLLABORACIO

—Ep, mestre! ¿què fem aquí?

—¿Qui sou vós...?

—Sóc el «sereno».

—Doncs, jo sóc el «nublado».

trà altra vegada en Pitafi, tot arborat.

—Ja sóc aquí. Ah, ¿t'has deslligat? no hi fa res. Ah, pillo! Aquí hi ha el paquet. Ara me les pagaràs plegades per haver-me volgut robar.

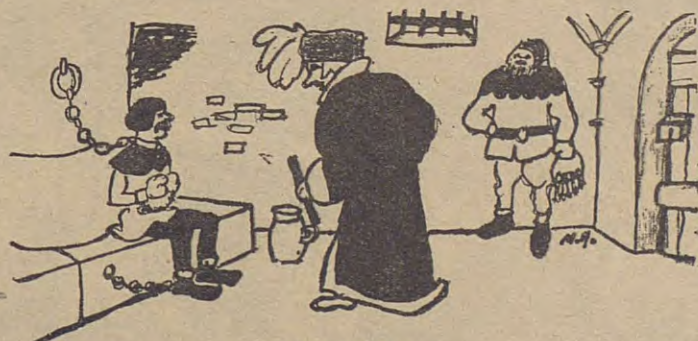
I anava a donar un mal tanto a en Peret, quan es presentà el xicot espiromatxat amb una parella de policies que cuitaren a subjectar el malfactor.

I de dintre del famós paquet en sortiren les joies de la comtessa de Vilagran que havien estat robades feia dos dies i per les quals hom oferia deu mil duros de premi.

En Peret està acabant la carrera de metge, i el xicot flac fa salut al Montseny.

Tot gràcies a un canvi de paquets.

DE COLLABORACIO

POLIDESA

El presoner.—Adéu-siau, senyor jutge... i sobretot, perdoneu-me que no us pugui acompanyar fins a la porta.

Noves aventures d'en Baliga i en Balaga

L'invent d'en Baliga és
la «permanent» al revés.

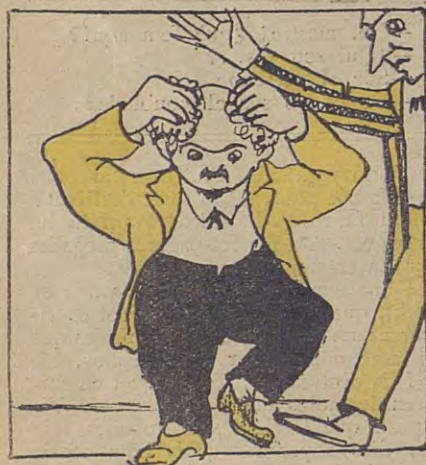
Balaga al barber ha anat.
El barber l'ha atabalat.

I accedeix mig inconscient
a fer-se la «permanent».

La quitxalla fa tabola
crident-li «cap d'escarola».

Del fet penedit n'està,
però no ho sap arreglar.

En Baliga sí que en sap,
i prompte li planxa el cap.

Davant d'un èxit tan gros,
es senten emprenedors.

Han posat una botiga
dita Balaga & Balaga.

Tanta gent negra s'hi afua
que a la porta han de fer cua.

I en surten més que contents
amb caps llisos i lluent.